

[Justitsministeren.]

ikke afgørende, da det jo ikke er Kvarulanterne selv, der bestemmer, hvorvidt de skal faa noget Udbytte af det, det er Domstolene. Men jeg vil i Stedet for at fremsætte en længere Imødegaaelse af disse efter min Mening urigtige Paastande nøjes med at citere Dr. Popp-Madsens Artikel fra „Politiken“ i Gaar, hvor han ganske kort svarer og — efter at have henvist til, saa vidt jeg husker, Forholdene i England og til forskellige andre Omstændigheder — siger:

„Det maa aldrig, siger man, blive en god Forretning at lade sig krænke. Er der egentlig andet Svar end det, der toner gennem hele Tanken om Bod: Det maa aldrig blive en god Forretning at krænke andre.“

Men det er til Tiden en god Forretning nu at krænke andre, og det er det, som det er Formaalet med denne Lovgivning at forhindre.

Over for den ærede konservative Ordfører (Skjerbæk) vil jeg gerne sige, at jeg ikke synes, han har Ret i, at de lærdes stærke Uenighed maaske viser, at Tiden næppe er inde til saadanne Brud paa de gældende Principper. Man skal altid være forsigtig med at vente med at gennemføre noget praktisk, til de lærde er blevet enige; hvis man paa de forskellige Omraader skulde have oppebiet dette Tidspunkt, vilde den videnskabelige Diskussion sikkert være hørt op her i Landet, eller ogsaa vilde man aldrig kunne gennemføre noget. Naar man nu tænker paa et Spørgsmaal som Dagbodssystemet, som jeg nu har faaet gennemført i den nye Straffelov, og tænker sig, at vi dér skulde have ventet, til de lærde var blevet enige, saa kan jeg forsikre den ærede Ordfører for de Konservative, at dette System aldrig nogen Sinde var blevet gennemført i dansk Ret. Det har man skændtes om i en Menneskealder alle Vegne, og ogsaa hvor man har gennemført det, har man skændtes om det, nemlig om, hvorvidt Virkeligheden har svaret til de Resultater, man havde forventet. Nej, jeg tror ikke, man som praktisk Politiker og Administrator skal lægge saa overdreven Vægt paa om de lærde er enige eller ej. Denne Uenighed viser ikke mig, at Tiden ikke er inde til at indføre noget, som man i øvrigt af praktiske Grunde maa anerkende. Hvis det derimod var saaledes, at den ærede Ordfører for de Konservative havde Ret i, at der i Praksis synes at mangle Eksempler paa Tilfælde, hvor man mangler en saadan Bestemmelse som den i Stk. 3 om Bod, ja, saa vilde jeg være mere betænkelig, men der

er nævnt adskillige Eksempler af Dr. Ussing, der er ogsaa nævnt adskillige Eksempler af Dr. Popp-Madsen, som jo har beskæftiget sig saa meget med dette Spørgsmaal, hvilket dog ikke, som man formoder, er Aarsag til, at Justitsministeren fremsætter et Forslag derom. Dr. Popp-Madsen nævner i — hvis jeg husker ret — den sidste Artikel i „Politiken“ som Eksempler de hensynsløse Løftebrud, der er ret omfattende. Men selv om man nu — og Eksempler vil der ikke komme til at mangle, det kan Udvalget jo ogsaa faa forelagt — ikke havde saa forfærdelig mange Tilfælde, lægger jeg egentlig Hovedvægten paa en saadan Bestemmelses Karakter som præventiv. Det er dog af stor Betydning for en Rigsdag, uanset om de lærde skændes om Detaillerne, at gennemføre Regler, som paa dette Omraade virker præventivt over for Lysten til hensynsløs Retskrænkelse eller til at skade andre.

Den ærede konservative Ordfører endte med at spørge, hvad man egentlig forstod ved „Tort“, formentlig i Erindringen om, at Professor Ussing gik ret stærkt imod Formuleringen i § 1, Stk. 2, i det oprindelige Forslag. Jeg maa dertil svare, at i den foreliggende Form er Stk. 2, saa vidt mig bekendt, tiltraadt af Professor Ussing. Med Hensyn til Begrebene Lidelse, Lyde og Vansir sker reelt ingen Udvidelse i Forhold til den gældende Ret. Tort kan i og for sig altid komme i Betragtning, det har den ærede konservative Ordfører Ret i, men vel at mærke kun, hvis den er forvoldt ved en Handling, der overskrider Handlefrihedens almindelige Grænser. Der staar i Stk. 2: „Den, som efter almindelige Erstatningsregler er ansvarlig“ o. s. v., og en saadan Overskridelse af Handlefrihedens almindelige Grænser sker slet ikke ved den Række dagligdags Handlinger, som det ærede Medlem Hr. Skjerbæk nævnte, og som i og for sig efter almindelig Opfattelse maa betragtes fra et Retsordens-Synspunkt som ret ligegyldige. Jeg tror derfor ikke, der er nogen Betænkeligheder ved at tiltræde Stk. 2 i den nu foreslaaede Affattelse.

Jeg skal i det hele anbefale Forslaget til en hurtig Udvalgsbehandling, hvor det ikke vil være vanskeligt at komme til Klarhed over de forskellige Punkter, som der særlig har været Tvivl om.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.